

veringsstoffer end Kogsalt og ikke over 20 pCt. Vand i det Smør, der forhandles her i Landet. Jeg har ikke noget til disse Bestemmelser at bemærke, men kommer saa til et mere omstridt Punkt, nemlig Bestemmelsen om de 16 pCt. „Det er forbudt at indføre, falbyde, forhandle eller transitere Smør, hvis Vandindhold er over 16 pCt.“ Jeg glemte at sige, at det er tilladt at fabrikere Smør, som indeholder over 16 pCt., men saa skal det kaldes „Vandsmør“. Altsaa, det forbydes at udføre det til Udlandet eller forhandle det her i Landet, naar det indeholder over 16 pCt., medmindre det betegnes som „Vandsmør“. Disse 16 pCt. have været Genstand for en indgaaende Diskussion. Der er fra forskellige Sider fremkommet Ønsker om, at Procenten blev sat en Del ned, saa at man kunde være paa den sikre Side med Hensyn til Eksporten. Jeg maa erkende, at jeg er tilbøjelig til at give dem Ret, der have fremsat disse Ønsker. Der har været Forslag om at gaa ned til 15½ pCt., og der har været nævnt 15 pCt. Det er nu mindre væsentligt, hvilken Procent man vil sætte, men lige overfor eventuelle Klager fra engelsk Side, lige overfor eventuel Konfiskering eller Idømmelse af Bøder for dansk Smør, som sendes til England og indeholder maaske en Brøkdæl over 16 pCt., vilde det forekomme mig at være en praktisk Foranstaltning, om vi her forbød Udførsel af Smør, som havde større Vandindhold end 15½ pCt. Man siger, at naar Mejerierne ere nødte til at holde sig til de 16 pCt., i det Øjeblik Smørret afleveres i England, ere de i Virkeligheden nødte til at fabrikere Smør her til 15 eller 15¼ pCt., hvad det nu bliver, for at være sikre paa ikke at ifalde Mulkt ved Indførselen til England. Hvis det er Tilfældet, kan jeg ikke indse, at der vilde ske nogen stor Ulykke ved et Paabud om, at der ikke maa produceres Smør her med større Vandindhold end 15½ pCt. Af Hensyn netop til de Klager, der have været førte over det danske Smør, vilde jeg finde det hensigtsmæssigt og rigtigst, at man kom fuldt paa den sikre Side. Thi man tør vel gaa ud fra, at enhver lille Overskriden, der for dansk Smørs Vedkommende konstateres i England, ethvert Tilfælde, hvor der idømmes Mulkt, straks vil blive benyttet af Konkurrenterne, af dem, der ville vort Smør til Livs, og vi maa huske, at Konkurrencen er haard og bliver haardere og haardere. Den smukke Stilling, vi have arbejdet os op til i England med Hensyn til vort Smør, er meget vanskelig at holde. Fra

alle Sider, navnlig Irland og Australien, produceres nu vel nok lige saa godt eller tilnærmelsesvis saa godt Smør, som vi kunne præstere, og kunne være Konkurrenter i England faa drevet vort Smør ud af Markedet, staar der straks en Masse Producenter parate til at fylde det tomme Rum, vi efterlade. Komme vi en Gang ud af vor smukke Stilling, bliver det meget vanskeligt at komme ind i den igen. Derfor er jeg tilbøjelig til at henstille det i hvert Fald til nærmere Overvejelse, om man ikke kunde sætte en noget lavere Procent. Hvis det ikke er gennemførligt i Aar, vil jeg i alt Fald sætte Pris paa, om man kunde naa saa vidt, at den højtærede Landbrugsminister fik en Bemyndigelse til at træffe en Forholdsregel i saa Henseende, forlange en lavere Procent, hvis det viste sig, at den nu træfne Bestemmelse ikke var praktisk med Hensyn til vor Udførsel.

Jeg gaar dernæst over til § 5, som indeholder Bestemmelser om Renligheden paa Mejerier. Denne ikke lange Paragraf lyder saaledes: „Landbrugsministeren bemyndiges til efter Indstilling henholdsvis fra Mejeribrugets og Handelsstandens Fællesorganisationer at udstede et Regulativ vedrørende Sundheds- og Renlighedsforholdene paa Mejerier og Smørpakkierier og i Lokaler, hvor Smør udbydes til Salg“. Det er vist en fortræffelig Bestemmelse, men jeg maa oprigtig talt sige, at jeg synes, den vilde være endnu bedre, hvis den højtærede Minister havde faaet Lov til at fastsætte Renlighedsbestemmelserne uden at sætte hele dette Apparat i Bevægelse. Det synes at være et ret stort Apparat; hvor stort, kan jeg ikke bedømme, men man kan ved at læse i Bilag VI til Folketingsudvalgets Betænkning se, hvad Fællesorganisationen for Mejerierne er. Den bestaar af „Dansk Mejeristforening“, „Danske Mejeriers Smørmærkeforening“ og „De samvirkende danske Mejeriforeninger“. Foruden disse tre Foreninger, som have slaaet sig sammen under et fælles Navn, nemlig „Mejeribrugets Fællesorganisation“, staar her „Fællesorganisationer“. I § 9 staar der i det Stykke, hvor der er Tale om Udstillingerne, som den højtærede Minister før berørte, at Bestemmelsen om, at Smør skal indsendes til Udstillingerne, skal tages „efter Indstilling fra Mejeribrugets Fællesorganisation“, altsaa de tre Foreninger, jeg nævnede. Men her staar „Fællesorganisationer“. Altsaa maa man gaa ud fra, at det er to forskellige Ting, at Bestemmelsen i § 5 er videre end Bestemmelsen i § 9, saaledes at der er flere